

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa W. W.
przeciwko K. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.
o odszkodowanie, sprostowanie protokołu powypadkowego, wynagrodzenie za
pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt XXI Pa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w W. wyrokiem z dnia 23 maja 2013 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 1 października 2012 r. oddalającego powództwo W. W. skierowane przeciwko K. Spółce z o.o. w S. o zasądzenie odszkodowania w kwocie 7.320 zł za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, o sprostowanie protokołu powypadkowego przez ustalenie, że zdarzenie z dnia 20 lutego 2009 r. było wypadkiem w drodze z pracy oraz o zasądzenie kwoty 5.148,74 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku, opierając ją na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 5 w związku z art. 232 k.p.c. i art. 212 § 1 i 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 232 w związku z art. 227 k.p.c. oraz art. 232 zdanie drugie w związku z art. 286 k.p.c.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz orzeczenie zgodnie z żądaniem apelacji, a także o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżący zdołał wykazać istnienie tej przesłanki.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274), co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu.

Według twierdzeń skarżącego, skarga jest oczywiście uzasadniona, albowiem Sąd drugiej instancji rażąco naruszył przytoczone w podstawach skargi przepisy prawa procesowego. O istnieniu uzasadnionej drugiej podstawy kasacyjnej przesądza tymczasem nie każde naruszenie przepisów postępowania, ale jedynie takie uchybienie tym przepisom, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Brak możliwości istnienia takiego wpływu naruszenia na wynik sprawy wyklucza wystąpienie uzasadnionej drugiej podstawy kasacyjnej. Zarzut poczynienia ustaleń na podstawie ograniczonego, jak twierdzi skarżący, postępowania dowodowego, co miało być wynikiem zaniechania przez Sąd pouczenia powoda o celowości ustanowienia pełnomocnika procesowego, niedopuszczenia z urzędu dowodu z zeznań świadka Z. S. oraz dowodu z opinii biegłego lekarza ortopedy – traumatologa na okoliczność faktycznego przebiegu i skutków wypadku w drodze z pracy oraz niedopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu grafologii, „pomimo że powód zgłaszał szereg zastrzeżeń do opinii sporządzonej w toku postępowania, a wnioski płynące z tej opinii, wbrew ustaleniom Sądów obu instancji, były nielogiczne, niespójne i wzajemnie się wykluczające”, bez jednoczesnego wykazania, w jaki sposób te ewentualne uchybienia procesowe Sądu przełożyły się rozstrzygnięcie sprawy, oznacza bowiem, że nie jest możliwe stwierdzenie *prima facie*, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie może być zaś uznane za wystarczające w tym zakresie stwierdzenie skarżącego, że wykazywane uchybienia procesowe mogły „istotnie wpłynąć na treść orzeczenia, przez m.in. odmiennie ustalony stan faktyczny”, bez precyzyjnego wykazania, jakie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy mogłyby być ustalone na podstawie tych dowodów, których, zdaniem skarżącego, Sąd bezpodstawnie nie przeprowadził. Nie wdając się zatem w rozważania co do słuszności twierdzeń powoda o naruszeniu wskazanych przepisów prawa procesowego, uznać należy, że powołując się wyłącznie na naruszenie tych przepisów, przy braku precyzyjnego wykazania wpływu tego naruszenia na wynik sporu, nie zdołał wykazać, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący nie zdołał więc przekonać o potrzebie rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 102 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.